

İki Kutbun Arasında

— irem-dogan · 27 Ekim 2025

Özledim.

Hayır; onu ya da bir başkasını değil—
sevdiklerimin duvarlarına gömdüğüm
"o" hâlimi.

Hani şu,
çocukken kaybettiğim—
düşlerin ve masalların
körlüğüne sarılmış hâlimi.

Ne güzeldi o zamanlar.
Sevgi, annemin saçlarımı tarayıştı—
babamın, sevdiğim çikolatayı sessizce alıp gelmesiydi belki.

Ne yalan vardı, ne plan, ne oyun—
yalnızca...
adını bile bilmediğim hislerin içinde
sevmek vardı.

İçimde hâlâ o çocuğu görüyorum.
Bir köşede zihnimde,
dizlerini karnına kadar çekmiş—
o günü, tekrar tekrar,
bir lanet gibi yaşıyor.

Hepimizin vardır öyle anları, değil mi?
Tek çarenin, iradeni bir başkasının ellerine bırakmak olduğu—
o çocuğu korumak için...
saflığını bırakman gerektiği,
o an.

Kimimiz Tanrı'ya sırt çevirdi o gün,
kimimiz sevgiye,
kimimiz kendine,

kimimiz aileye.

Ben mi?

Ben...

sanırım hepsine.

Ama en çok,

en çok kendime.

Şimdiyse,

yıllar yıllar sonra,

şu cümle çıktı dudaklarımdan:

"Kendimi keşfetmek istiyorum."

Bir zamanlar,

hiç acımadan,

içime gömdüğüm o kızı,

o çocuğu aramaya koyuldum—

sanki elini tutmayı bırakan,

ben değilmişim gibi.

Ama sanırım, evet...

hayat böyle bir şey.

Hep söylerim, hep yazarım—

"Sonsuz döngü" diye.

Bazen, aşkının gözlerinde buluyorsun o çocuğun yankısını.

Bazen, başka bir çocuğa, senden çalınanları verdiğini gördüğünde.

Bazense, sessizce beklerken kalabalığın içinde, ellerini yeniden uzatıyor sana—gülümseyerek.

Öğrenmeyi reddettiğin her ders,

gelip seni bulur—

sen öğrenene dek.

Ben de öğreniyorum işte.

O çocuğun gözlerine yeniden bakabilmeyi deniyorum.

Bunca hatayı, bunca günahı, bunca acıyı ben sırtlanmamışım gibi—

o saflıkla, o masumiyetle.

Ve yine, yeniden gülümsüyor bana.

Ama bu his—
bu utanç...
onu da silebilir mi, toz pembe düşleri?

Bilemiyorum.

O günkü gibi, dua ediyorum.
Bir çocuğunki kadar içten değil belki.
O günkü gibi, seviyorum.
Bir çocuğunki kadar masum değil belki.

Ama... işte,
döngü de bu ya.
Kaybettiğimizi bildiğimiz hâlde, geriye dönüp bakmak.

Belki zaman—akıp giden ellerinden,
belki gençliğin,
belki masumiyetin...

Herkes, bir yankı bulmaya çalışıyor.
Bir başkasının gülüşünde,
yeşil kâğıtların serin yüzeyinde
ya da bir şarkının notalarında.

Ve işte,
belki de bu...
insan olmaya en yakın olduğumuz an.

Hep arafta, hep ararken.
Hem sevip, hem terk ederken.
Hem gülüp, hem ağlarken.

Çünkü...
insan olmak,
içinde o iki kutbu da taşımak.

Siyahına beyaz da sensin.
Acına mutluluk da.

Ve her kaybın sonunda,
biraz daha yaklaşırsın—
içindeki o çocuğa.

Bir gün,
belki de hep istediği gibi saracaksın onu kollarına.
Ve o gün,
belki kıyamet durmayacak ama...
yıllar süren bir savaş,
bir tebessümle bitecek senin için.

Bence...
işte o gün tam olacağım ben.
Bir başkasının değil;
kendi yaralarımı iyileştirdiğimde.